

UITSPRAAK

2015-01 en 2015-05

**van de Commissie van Beroep voor het gereformeerd onderwijs (hierna: de Commissie),
ingesteld op grond van artikel 60 van de Wet op het primair onderwijs,**

inzake:

A., hierna te noemen appellant, wonende te P1,
gemachtigde: jhr. mr. A.B. van Kinschot, juridisch adviseur te Bilthoven,

tegen

GEREFORMEERDE SCHOOLVERENIGING X, hierna te noemen verweerder, gevestigd te P2,
gemachtigde: mevr. mr. J.W. Janse-Velema, advocaat te Woerden,

I. PROCEDUREVERLOOP

1. Bij brief van 17 april 2015 heeft appellant, werkzaam als leerkracht op basisschool S te P3, beroep ingesteld tegen de mondeling aan hem overgebrachte en daarna per e-mail bevestigde beslissing van zijn locatiedirecteur, mevrouw V1, d.d. 10 maart 2015 om hem tijdelijk vrij te stellen van werkzaamheden.
2. Bij brief van 17 april 2015 heeft appellant tevens beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder d.d. 13 april 2015 om appellant m.i.v. 14 april 2015 te schorsen voor de duur van maximaal vier weken.
3. Bij brief van 28 mei 2015 heeft appellant gronden ingediend.
4. Bij brief van 12 juni 2015 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.
5. Bij brief van 19 juni 2015 heeft appellant beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder d.d. 11 mei 2015 om hem m.i.v. 12 mei 2015 te schorsen voor de duur van maximaal twee maanden.
6. Bij brief van 15 juli 2015 heeft appellant gereageerd op het verweerschrift d.d. 12 juni 2015. Deze reactie is bij brief van 16 juli 2015 verder aangevuld.
7. Bij brief van 17 juli 2015 heeft appellant de gronden van het beroep d.d. 19 juni 2015 aangevuld.
8. De Commissie heeft de beroepen d.d. 17 april 2015 en 19 juni 2015 geregistreerd onder zaaknummer 2015-1.
9. Bij brief van 24 juli 2015 heeft appellant beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder d.d. 17 juni 2015 om hem m.i.v. 1 augustus 2015 over te plaatsen.
10. Dit beroep is door de Commissie geregistreerd onder zaaknummer 2015-5.
11. Appellant heeft de gronden van dit beroep aangevuld bij brief van 24 augustus 2015.
12. Bij brief van 25 september 2015 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

13. De beroepen zijn gevoegd behandeld ter zitting van de Commissie d.d. 5 oktober 2015. Appellant is met zijn gemachtigde, jhr. mr. A.B. van Kinschot, en met zijn broer, dhr. A2, ter zitting verschenen. Namens verweerder zijn verschenen dhr. V2, lid van het College van Bestuur van X, en mevr. V3, personeelsadviseur en de gemachtigde van verweerder, mevr. mr. J.W. Janse-Velema.
14. Partijen hebben ter zitting hun standpunten toegelicht. Aan het einde van de zitting zijn partijen overeengekomen om een termijn van twee weken te nemen om te bezien of zij tot een vergelijk konden komen.
15. Bij afzonderlijke brieven d.d. 20 oktober 2015 hebben partijen de Commissie bericht dat zij geen overeenstemming hebben kunnen bereiken.

II. FEITEN

Bij de beoordeling van de beroepen zal worden uitgegaan van de volgende vaststaande feiten.

1. Appellant is op 1 augustus 2007 als leerkracht in dienst getreden bij X en is sinds 1 augustus 2008 werkzaam op locatie van basisschool S op basis van een benoeming voor onbepaalde tijd.
2. Wegens ziekte heeft appellant in het begin van het schooljaar 2014/2015 enkele weken niet kunnen werken.
3. In oktober 2014 heeft Appellant bij zijn locatiedirecteur, mevr. V1, gevraagd om ondersteuning bij het omgaan met de door hem ervaren problematiek in zijn combinatiegroep 6/7. Er is naar aanleiding daarvan een coaching-traject opgestart door de intern begeleider, mevr. V4.
4. Begin 2015 heeft een aantal ouders mondeling en schriftelijk zorgen geuit over de sfeer in de klas. Enkel van hen gaven aan ontevreden te zijn over het optreden van appellant.
5. De locatiedirecteur heeft naar aanleiding van de situatie besloten om appellant met zijn groep de training "een fijne klas" te laten volgen.
6. Op 16 februari 2015 is een avond belegd, waarop de ouders zijn geïnformeerd over deze training, die op 12 februari 2015 was gestart en zou bestaan uit zes wekelijkse bijeenkomsten.
7. Op 5 maart 2015 is het coaching-traject o.l.v. de intern begeleider afgerond.
8. Op 10 maart 2015 hebben de ouders van één van de leerlingen uit de groep schriftelijk, per e-mail aan de locatiedirecteur, hun zorg geuit over de situatie in de klas en aangegeven dat zij van mening waren dat de training niet effectief was, omdat de oorzaak van de problemen, het gevoel van onveiligheid t.o.v. de leerkracht, niet werd aangepakt. Ten tijde van het verzenden van deze mail was de training "een fijne klas" nog niet afgerond.
9. De locatiedirecteur heeft naar aanleiding van dit bericht telefonisch overlegd met dhr. V2 en aan appellant in een gesprek in de middag van 10 maart 2015 meegedeeld dat zij besloten had om hem tijdelijk vrij te stellen van werkzaamheden. Deze vrijstelling zou gelden tot en met 17 maart 2015. Op die laatste datum werd appellant op school verwacht voor een gesprek met de locatiedirecteur en de personeelsadviseur.

10. Appellant heeft op 10 maart 2015 kenbaar gemaakt zich niet te kunnen vinden in deze beslissing, maar hij heeft het schoolgebouw wel verlaten.
11. Op 12 maart 2015 stuurden de ouders van twee verschillende leerlingen een bericht aan de locatiedirecteur, waarin zij aangaven dat hun kinderen zich niet prettig voelden in de klas en dat appellant zich volgens hun kinderen niet aan de regels van de training hield. Eén van de ouders stelde dat zij geen vertrouwen had in een verbetering van de situatie zolang appellant voor de combinatiegroep 6/7 zou blijven staan.
12. Op 17 maart 2015 heeft het gesprek tussen appellant, de locatiedirecteur en de personeelsadviseur plaatsgevonden. Appellant heeft zich hierin laten bijstaan door een jurist. In dit gesprek heeft de locatiedirecteur het volgende aan appellant te kennen gegeven. Appellant kan niet langer op basisschool S werken, omdat ouders geen vertrouwen meer in hem hebben en overwogen hun kinderen van school te halen als zij les van hem blijven krijgen. Om deze reden zal een begeleidingstraject worden opgestart, waarin appellant onder begeleiding van een externe deskundige en aan de hand van concrete doelen en met een verplicht resultaat op een andere school van X zal gaan werken. Omdat een dergelijke overplaatsing tijd kost, worden aan appellant twee opties voorgelegd: een vrijstelling van werkzaamheden met behoud van salaris op basis van een neutraal geformuleerd schorsingsbesluit of een eenzijdig opgelegde schorsing. Appellant heeft daarop bedenktijd gevraagd en gekregen. De personeelsfunctionaris heeft daarbij opgemerkt dat appellant totdat een definitieve afspraak zou zijn gemaakt, vrijgesteld zou blijven van werkzaamheden en dat hem de toegang tot de school werd ontzegd.
13. De gemachtigde van appellant heeft op 19 maart 2015 in een telefoongesprek met de personeelsfunctionaris voorwaarden gesteld met betrekking tot het tijdpad van de overplaatsing en tot de introductie van appellant op een andere school. Tevens heeft zij gemeld dat zij pro forma bezwaar zou maken tegen de vrijstelling van werkzaamheden.
14. Bij brief van 23 maart 2015 heeft verweerder aan appellant kenbaar gemaakt dat hij voornemens was hem voor een periode van vier weken te schorsen.
15. Appellant heeft bij brief van 9 april 2015 zijn zienswijze verwoord.
16. Bij besluit van 13 april 2015 heeft verweerder appellant bij wijze van ordemaatregel op grond van artikel 3.14 CAO PO geschorst voor de duur van maximaal vier weken.
17. Op 17 april 2015 heeft appellant beroep ingesteld tegen de besluiten van 10 maart 2015 en van 13 april 2015.
18. Bij brief van 21 april 2015 heeft verweerder appellant een voornemen tot schorsing bij wijze van ordemaatregel op grond van artikel 3.15 derde lid CAO PO doen toekomen.
19. Bij brief van 23 april 2015 werden appellant en zijn gemachtigde uitgenodigd voor een gesprek op 1 mei 2015. Wegens het feit dat de gemachtigde van appellant verhinderd was op 1 mei, is het gesprek verplaatst naar 19 mei 2015.
20. Appellant heeft zijn zienswijze op het voornemen d.d. 21 april 2015 kenbaar gemaakt in een brief d.d. 30 april 2015.
21. Verweerder heeft appellant bij besluit van 11 mei 2015 m.i.v. 12 mei 2015 geschorst voor een periode van maximaal twee maanden.
22. Op 19 mei 2015 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen appellant en zijn gemachtigde enerzijds en de heer V2, mevrouw V3 en de gemachtigde van

verweerder anderzijds. In dit gesprek is gesproken over een vast te stellen plan van aanpak.

23. Op vrijdag 22 mei 2015 heeft verweerder de gemachtigde van appellant een voorstel voor een stappenplan doen toekomen.
24. Bij brief van 28 mei 2015 heeft de gemachtigde van appellant laten weten dat zij vanwege de beëindiging van haar dienstverband per 1 juni 2015 de zaak zou overdragen aan een collega en dat zij, omdat het er niet naar uitzag dat partijen binnen korte termijn overeenstemming zouden bereiken, de gronden van het beroep d.d. 11 mei 2015 zou indienen.
25. Op 4 juni 2015 heeft verweerder appellant bericht dat zij voornemens was om hem op grond van artikel 10.6 lid 2 sub e CAO PO per 1 augustus 2015 over te plaatsen naar de S2 school in P4, voor twee dagen per week en naar de Vervangpool van X (uitgezonderd de S school) voor twee dagen per week.
26. Bij brief van 12 juni 2015 heeft appellant zijn zienswijze kenbaar gemaakt aan verweerder.
27. Bij besluit van 17 juni 2015 heeft verweerder appellant overgeplaatst.
28. Bij brief van 19 juni 2015 heeft appellant beroep ingesteld tegen het schorsingsbesluit d.d. 11 mei 2015.
29. Bij brief van 24 juli 2015 heeft appellant beroep ingesteld tegen het overplaatsingsbesluit d.d. 17 juni 2015.
30. Hangende de beroepen heeft appellant de besluiten van verweerder gerespecteerd in die zin, dat hij niet meer op de S school is geweest en per 1 augustus 2015 aan de slag is gegaan conform het voorstel in het plan van aanpak.

III. HET STANDPUNT VAN APPELLANT

De beroepen tegen vrijstelling van werkzaamheden/schorsing

Appellant stelt zich op het standpunt dat overwegingen die ten grondslag liggen aan de besluiten d.d. 10 maart 2015, 13 april 2015 en 11 mei 2015 deze besluiten niet kunnen dragen. Appellant heeft ter onderbouwing van dit standpunt, zakelijk weergegeven, het volgende aangevoerd.

De beslissing d.d. 10 maart 2015 is in feite een schorsingsbesluit. Dit is niet volgens de regels tot stand gekomen. Deze schending van de procedureregels kan niet achteraf gerepareerd worden door met inachtneming van de regels een nieuw schorsingsbesluit te nemen. De schorsing is dan namelijk al geëffectueerd en van wezenlijke invloed van de werknemer kan dan geen sprake meer zijn. Alleen hierom al kunnen de schorsingsbesluiten geen stand houden.

De getroffen maatregelen m.b.t. appellant zijn voorts disproportioneel en extreem diffamerend. Gelet op de feitelijke situatie op 10 maart 2015 en mede gelet op de vereiste belangenafweging, had verweerder de schorsingsbesluiten niet mogen nemen. Verweerder had andere maatregelen moeten treffen naar aanleiding van de binnengekomen brieven van ouders. Verweerder heeft nagelaten de klachten van de ouders die tot de maatregelen hebben geleid op een transparante manier met appellant te bespreken en ze met toepassing van hoor en wederhoor op deugdelijkheid te onderzoeken. Verweerder is

stelselmatig weggebleven bij een inhoudelijk oordeel over de klachten van de ouders, maar heeft daaraan wel een doorslaggevend belang gehecht bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verweerder doet aan valse beeldvorming rond de problematiek. Appellant is ten onrechte verantwoordelijk gemaakt voor een situatie waarop hij slechts voor een deel invloed kon uitoefenen. Appellant heeft in het begin van het cursusjaar 2014/2015 diverse malen aangegeven dat hij hulp nodig had om de (zorg)leerlingen in de combinatiegroep goed te begeleiden en ook om te komen tot betere onderlinge verhoudingen in de groep. Hij heeft daarbij veel te weinig ondersteuning ontvangen. Toen er klachten van ouders kwamen werd hem door de locatiedirecteur voorgehouden dat hij moest zorgen dat er geen klachten meer kwamen. Nadat appellant al eerder had voorgesteld een kanjertraining met de groep te doen, heeft de locatiedirecteur begin 2015 de training "een fijne klas" ingezet. Verweerder doet het ten onrechte voorkomen alsof dit een zware interventie was i.p.v. een reguliere training zoals die vaak worden gegeven als de sfeer niet goed is in een groep. Door het optreden van verweerder heeft appellant niet de gelegenheid gekregen om nader in gesprek te gaan met de ouders.

Uit de gespreksverslagen die het afgelopen cursusjaar gemaakt zijn valt af te leiden dat er geen sprake is van disfunctioneren van appellant. Dit is door verweerder in het gesprek d.d. 19 mei 2015 ook bevestigd. Een deugdelijk dossier met verslagen van functioneringsgesprekken en beoordelingsgesprekken ontbreekt, maar uit de verslagen van de door appellant op eigen initiatief doorlopen trajecten blijkt ook dat appellant goed was toegerust voor zijn werk.

Het beroep tegen de overplaatsing

Met betrekking tot het besluit tot overplaatsing heeft appellant, onder verwijzing naar hetgeen in het kader van de beroepen tegen de besluiten tot schorsing is aangevoerd, gesteld dat dit besluit niet gedragen wordt door een deugdelijke motivering.

Appellant heeft in dit verband het volgende aangevoerd.

Het besluit is het gevolg van een voortraject waarin door verweerder ten onrechte is besloten om appellant te schorsen. Omdat de schorsing ten onrechte heeft plaatsgevonden, is er geen grond voor het aan de overplaatsing gekoppelde verbetertraject.

Bovendien is appellant door de gang van zaken beschadigd en in een kwetsbare positie geraakt. Dit heeft gevolgen voor zijn welbevinden en voor zijn functioneren. Een traject waarbij hij als het ware "met het pistool op zijn hoofd" moet laten zien dat hij goed functioneert is bovendien gedoemd te mislukken, met alle nare gevolgen van dien.

Appellant wil graag meewerken aan een alternatief voor terugkeer naar de S school, maar dan moet er wel een oplossing geboden worden die voor hem ook constructief is.

IV. HET VERWEER

Verweerder stelt zich primair op het standpunt dat de beroepen van appellant niet-ontvankelijk verklaard dienen te worden. In dit verband heeft verweerder aangevoerd dat verweerder op 10 maart 2015 geen besluit tot schorsing heeft genomen, maar appellant alleen heeft vrijgesteld van werkzaamheden om escalatie van de situatie te voorkomen en

om ruimte te creëren om met appellant over een oplossing in de vorm van overplaatsing na te denken. Doordat appellant aangaf pro forma beroep in te zullen stellen had verweerder geen andere keus dan tot schorsing over te gaan. Verweerder heeft verder gesteld dat appellant zijn belang bij zijn beroepen niet heeft aangetoond omdat hij nooit kenbaar heeft gemaakt dat hij terug wil keren op de S school en hij, zelfs al voordat een arbeidsgeschil rees, kenbaar had gemaakt dat hij in aanmerking wilde komen voor mobiliteit. Volgens verweerder heeft appellant zijn belang bij overplaatsing ook erkend tijdens de gesprekken die hebben plaatsgevonden tussen verweerder en appellant in de periode na 10 maart 2015.

Verweerder stelt zich subsidiair op het standpunt dat de beroepen ongegrond verklaard dienen te worden, omdat gelet op de forse problematiek in de groep van appellant een ordemaatregel noodzakelijk was. Verweerder heeft de volgende argumenten aangevoerd ter onderbouwing van dit standpunt.

Bij de start van cursusjaar 2014-2015 was appellant enkele weken afwezig vanwege ziekte. Vanaf het moment dat appellant hersteld was, zijn er door de locatiedirecteur en de intern begeleider n.a.v. diverse signalen over het functioneren van appellant en de situatie in de groep gesprekken met appellant gevoerd over zijn gezondheid, over werkdruk en verdeling van taken, over de problemen en de zorgleerlingen in de groep en over de door de locatiedirecteur ontvangen e-mailberichten van ouders die zich zorgen maakten over de sfeer in de klas en het welbevinden van de kinderen. Er is geprobeerd appellant waar mogelijk te ondersteunen, onder andere met coaching en een groepstraining, maar er bleven klachten van ouders komen, onder meer over het feit dat de sfeer in de klas door hun kinderen als onveilig werd ervaren vanwege de onderlinge ruzies, boosheid van de meester en omdat ze zich niet “gezien” of “gehoord” voelden.

Verweerder constateerde dat appellant weigerde de verantwoordelijkheid te nemen voor zijn eigen rol in de problematiek in de klas en dat hij pogingen van de locatiedirecteur en de intern begeleider om hem te ondersteunen en hem te helpen op bepaalde zaken te reflecteren ervoer als een persoonlijke aanval en gebrek aan vertrouwen.

Verweerder is verantwoordelijk voor een veilig schoolklimaat en toen verweerder merkte dat de ouders van leerlingen uit de groep van appellant ondanks de geboden ondersteuning met klachten bleven komen en aangaven geen vertrouwen te hebben in de groepsleerkracht, moest verweerder ingrijpen. Daarbij komt tevens dat het voor een goede samenwerking noodzakelijke onderlinge vertrouwen tussen de locatiedirecteur en de intern begeleider enerzijds en appellant anderzijds niet meer in voldoende mate aanwezig was, zodat terugkeer van appellant naar de S school niet verantwoord is.

V. BEOORDELING VAN DE BEROEPEN

De Commissie overweegt het volgende.

Met betrekking tot de bevoegdheid en de ontvankelijkheid

Ingevolge artikel 12.1, eerste lid van de CAO-PO 2014-2015, welke regeling ten tijde van de bestreden besluiten van kracht was, kan een werknemer bij de Commissie van beroep waarbij de werkgever is aangesloten - onder meer- in beroep gaan tegen een door de werkgever genomen besluit inhoudende:

b. schorsing als ordemaatregel

i. overplaatsing in het kader van de bestuursbenoeming.

Verweerder is aangesloten bij deze Commissie en de beroepen zijn naar het oordeel van de Commissie gericht tegen besluiten die op grond van de bovengenoemde regelgeving voor beroep vatbaar zijn.

De Commissie overweegt hierbij het volgende.

Of in het geval van de beslissing van de locatiedirecteur d.d. 10 maart 2015 om appellant gedurende een week vrij te stellen van werkzaamheden sprake is van een besluit tot schorsing, hangt niet af van de bewoordingen en de karakterisering die de werkgever aan de ontheffing van de werkzaamheden geeft. Doorslaggevend is de feitelijke situatie die door het besluit tot stand is gebracht. Het gaat niet om de omschrijving van de maatregel door de werkgever, maar om het materiële effect ervan. Anders wordt de werknemer te zeer beperkt in zijn door de CAO beschermde belang om een besluit aan te vechten bij de Commissie.

De Commissie kan verweerder niet volgen in zijn stelling dat op 10 maart 2015 geen (voor beroep vatbaar) schorsingsbesluit is genomen. De Commissie laat daarbij meewegen dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat sprake is geweest van een in overleg met het College van Bestuur genomen beslissing, inhoudende een eenzijdig en dwingend opgelegde vrijstelling van alle bij de functie behorende werkzaamheden, zonder dat andere passende taken zijn opgedragen. Appellant is gezegd dat hij voorafgaand aan het gesprek met de locatiedirecteur en de personeelsfunctionaris dat op 17 maart 2015 zou plaatshebben niet meer op school moest komen en dat hij in de tussentijd geen contact mocht zoeken met de schrijvers van de brief die de directe aanleiding voor de maatregel was geweest. Deze maatregel strekt verder dan de in de slotzin van artikel 3.14 lid 2 CAO PO 2014-2015 gegeven mogelijkheid tijdens de fase voorafgaand aan een eventuele schorsing een werknemer de toegang tot de gebouwen en de terreinen te ontfemen. Gelet hierop dient de beslissing d.d. 10 maart 2015 aangemerkt te worden als een schorsing in de zin van artikel 3.14 lid 1 CAO PO 2014-2015.

Ten aanzien van de vraag of het besluit tot overplaatsing d.d. 17 juni 2015 is aan te merken als een voor beroep vatbare beslissing overweegt de Commissie het volgende. Een beslissing van een werkgever om een werknemer op een andere school binnen het verband van de bij de vereniging aangesloten scholen te werk te stellen is volgens vaste jurisprudentie van de Commissie van beroep een voor beroep vatbare overplaatsingsbeslissing. De Commissie acht zich derhalve bevoegd om kennis te nemen van het beroep tegen de overplaatsing.

De beroepen zijn telkens tijdig ingesteld. Appellant is daarom ontvankelijk in zijn beroepen.

Verweerder heeft nog bepleit dat appellant niet-ontvankelijk is omdat hij zelf eerder al heeft aangedrongen op "mobiliteit" en omdat hij zich, door tijdens het overleg over een oplossing

niet aan te dringen op terugkeer naar de S school, in feite heeft neergelegd bij de getroffen maatregelen.

Dit standpunt wordt door de Commissie verworpen. Dat een werknemer op enig moment voorafgaande aan een conflict als het onderhavige te kennen geeft open te staan voor mobiliteit kan in redelijkheid niet leiden tot de conclusie dat die werknemer geen belang heeft bij een beroep tegen zijn gedwongen overplaatsing. Het door verweerder ingenomen standpunt zou, indien juist, ertoe leiden dat appelland wordt gestraft voor een constructieve opstelling tijdens het overleg over een oplossing. Die consequentie kan niet worden aanvaard. Dit zou mogelijk anders zijn als appelland gedurende het overleg zijn rechten onmiskenbaar had prijsgegeven, maar daarvan is geen sprake.

Ten aanzien van het beroep tegen het besluit d.d. 10 maart 2015 om appelland te schorsen.

Zoals hierboven is overwogen, is de Commissie van oordeel dat de in overleg met het College van Bestuur genomen beslissing van locatiedirecteur mevrouw V1 d.d. 10 maart 2015 om appelland per direct vrij te stellen van werkzaamheden, aangemerkt dient te worden als een besluit tot schorsing als bedoeld in art. 3.14 lid 1 CAO PO 2014-2015.

Gelet op het ingrijpende en per definitie diffamerende karakter van een dergelijke maatregel is het van belang dat de werkgever de daarvoor in de CAO PO beschreven procedurele voorschriften nauwgezet naleeft. De aard van de functie van leerkracht brengt mee dat het al dan niet tijdelijk opdragen van andere werkzaamheden dan lesgeven, direct in de openbaarheid komt en vaak aanleiding vormt tot allerlei geruchten. Om die reden is de procedure tot schorsing met waarborgen omkleed waarvan de naleving noodzakelijk is. Voorts is in dit verband van belang dat een schorsing, gegeven de tekst van artikel 3.14 lid 1 CAO PO, slechts mogelijk is als het belang van de instelling dit dringend noodzakelijk maakt.

Op grond van artikel 3.14 lid 2 CAO PO 2014-2015 had appelland in de gelegenheid gesteld behoren te worden zijn zienswijze te geven ten aanzien van de voorgenomen schorsing en had deze zienswijze in de schriftelijke bevestiging van de beslissing d.d. 10 maart 2015 meegenomen dienen te worden. Hoewel de locatiedirecteur op 10 maart 2015 met Appelland heeft gesproken over haar voorgenomen beslissing, is niet gebleken dat zij appelland voldoende in de gelegenheid heeft gesteld zijn visie op een mogelijke schorsing kenbaar te maken en daarmee invloed uit te oefenen op de besluitvorming. Uit de stukken leidt de Commissie af dat het gesprek tussen de locatiedirecteur en appelland niet veel meer heeft behelst dan de mededeling dat appelland werd vrijgesteld van werkzaamheden. Hiermee is appelland getroffen in zijn door de CAO beschermde belang om zijn visie te kunnen geven op een verstrekkende maatregel als schorsing.

Dit klemt naar het oordeel van de Commissie temeer nu de beslissing is genomen op een moment dat de naar aanleiding van de problemen met de groep van appelland op instigatie van de locatiedirecteur ingezette training nog niet was afgerond. Waar een dergelijk op verbetering gericht traject is ingezet, mag van de werkgever in beginsel verwacht worden dit traject tot het einde toe te laten doorlopen en dit niet te doorkruisen met maatregelen die aan een zinvol vervolg van het traject in de weg staan. Onder omstandigheden kan dat anders zijn, maar dan zal wel sprake moeten zijn van een situatie die onmiddellijk ingrijpen

vergt. Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting is niet aannemelijk geworden dat de situatie op 10 maart 2015 zo dringend was, dat een forse maatregel als de onderhavige noodzakelijk was. Met name is niet gebleken, anders dan X heeft betoogd, dat de school de veiligheid van de kinderen uit de groep van appellant niet meer kon waarborgen. De inhoud van de door de locatiedirecteur op 10 maart 2015 ontvangen brief van een ongerust ouderpaar, die de directe aanleiding heeft gevormd tot de bestreden beslissing, kan naar het oordeel van de Commissie in redelijkheid niet gezien worden als voldoende grond voor de conclusie dat niet volstaan had kunnen worden met een minder ingrijpend en/of een wel deugdelijk voorbereid besluit.

Het beroep tegen het besluit d.d. 10 maart 2015 dient derhalve gegrond verklaard te worden.

Ten aanzien van de beroepen tegen de besluiten d.d. 13 april 2015, 11 mei 2015 en 17 juni 2015

Verweerder heeft, door appellant op 10 maart 2015 van de ene op de andere dag te schorsen, in feite een onomkeerbaar proces in gang gezet. Terugkeer op het door de schorsing eenmaal ingeslagen pad is vanwege de zwaarte van deze maatregel, het publieke karakter ervan, en de betrokken belangen van de school, de leerlingen en de ouders van de leerlingen, zeer moeilijk te realiseren. Na de schorsing was het voor appellant ook niet meer mogelijk het verbetertraject met zijn groep af te maken of, indien gewenst door verweerder, met behoud van zijn positie als leerkracht op de S school in overleg te treden over andersoortige oplossingen. Aldus is de situatie ontstaan dat het in feite onmogelijk werd om nog tot een werkbare situatie te komen op de S school. Het ontstaan van deze situatie komt, gelet op het hiervoor gegeven oordeel over het besluit van 10 maart 2015, voor risico van verweerder.

De besluiten d.d. 13 april 2015, 11 mei 2015 en 17 juni 2015 dienen naar het oordeel van de Commissie beschouwd te worden als een uitvloeisel van dit door verweerder met het besluit van 10 maart 2015 in gang gezette feitelijk vrijwel onomkeerbare proces.

Nu gelet op hetgeen hierboven is overwogen het besluit d.d. 10 maart 2015 niet in stand kan blijven, dienen de beroepen tegen de overige besluiten van verweerder eveneens gegrond verklaard te worden.

BESLISSING

De Commissie:

- verklaart de door appellant ingestelde beroepen d.d. 17 april 2015, 19 juni 2015 en 24 juli 2015 gegrond.

Deze beslissing is gegeven op 1 december 2015 door mr. C.H. de Haan (voorzitter), mr. C. van der Boom en mr. Th. Veling (leden), in tegenwoordigheid van mr. H.M.C.W. Mudde-Blom als ambtelijk secretaris.